

тамъ часъ-два, но започва да се мръква. До макинътъ запалва свѣщъ, да се видите по-добре, да си поговорите на свѣтло. Следъ единъ часъ той изгасва свѣщъта. — Защо изгасихте свѣщъта? — Господине, азъ съмъ беденъ човѣкъ, дневно получавамъ само 15 лв. Свѣщъта струва 5 лв. Ако я оставя да гори дълго време, тя скоро ще се свърши, а не разполагамъ съ сръдства да купя втора. Затова, като я горя по малко, тя ще ми служи за по-дълго време. — Ето, този човѣкъ говори истината. Отивате въ друго бедно семейството домакинътъ сжщо изгасва свѣщъта. — Защо изгасихте свѣщъта? — Защото, както виждате, въ стаята си имаме прозорецъ, който гледа къмъ улицата. Кой какъ мине покрай този прозорецъ, поглежда въ стаята. — Този човѣкъ не говори истината! Той намѣри като претекстъ за изгасване на свѣщъта прозореца. Въ сжщностъ, причината за изгасване на свѣщъта е сиромашията.

И вие, ученицитѣ, като ви питатъ нѣщо, отговаряте или по първия, или по втория начинъ. Едни отъ васъ казватъ: Азъ изгасихъ свѣщъта, понеже не разполагамъ съ сръдства да купя втора свѣщъ. Останалитѣ казватъ: Изгасихъ свѣщъта, защото отвѣнъ, презъ прозореца гледатъ, какво се върши въ стаята. Съ други думи казано: когато нѣкой отъ ученицитѣ сгрѣши, той е готовъ да си каже истината, както е въ действителностъ. Той казва: Азъ извършихъ престѣплението, азъ съмъ ви-